

І те все вгориюла вічна ніч зрадливої морської глибини. В ріли леди як армію Наполеона. Знищила неспиримирма природа. Ми ще раз вчули: Vanitas vanitatum.

Сего велиття знищила природа в протягу 4 годин. О 11 год. в ночі зачала ся катастрофа. а о 2-гій по півночі вже розтісканий на кусні „Тітанік“ лежав у стій масстатичної студеної, ледової гори, що надишла тихо, повільно, скрито як смерть. Як колінь горда Армада. І всеможна природа пригадала нам модерним ще раз, що мимо наших мільярдів ми ще не винайшли способу на одно: на смерть. На той страшенний, непонятний для живого феномен загину гордої душі, котрого тану знає лиш вона: природа. І в тиші новофундлендської ночі вона видерла 1500 а відай 2000 живучих тіл світови і кинула їх на жир — морю. Тому морю, що його хотів гордий „Тітанік“ зовсім здобути для чоловіка. А сам „Тітанік“ як здавлене яйце протягом кількох годин зник з поверхні світа. І зникли мільйони мільйонів доларів — і гордий капітан, що хотів здобути рекорд і Астор і Стід апостол мира. А студена, масстатична ледова гора поцпила собі далі — тихо, повільно, як смерть. Може який візіонер чув би був там глумливий, аратний сьміх тріюмфуючої природи: бо се грандіозна іронія — гота ненадійна смерть на доні печуваного комфорту на „Тітаніку“.

Такий триюмф техніки, така запорука безпеки, стільки мільйонів! такі особи, маніже екстаг модерної культури — і те все вже в чорнім гробі моря?

Протягом кількох годин? І ми проти того абсолютно безпомічні, мусимо се вчути і згодити ся з тим